

Ahoj děti,

na každý den adventu je pro vás připraveno krátké povídání. Je o lidech, kteří se chystají na cestu do Betléma za Ježíškem.

Ještě než budeme sami slavit Vánoce, můžete si každý den trochu číst a vystřihovat, aby vám čas lépe ubíhal.

Text napsala Renata Štolbová a je převzatý z časopisu Duha. Obrázky nakreslila Klárka Brožová.

O řezbáři Tomášovi

Neděle 1. adventní

Pan Tomáš byl vousatý řezbář. Seděl ve své dílně a vyřezával zrovna koníčka z lipového dřeva – dárek pro Ježíška. Bručel, že to seschne, tolik práce a že tohle dřevo není dobré a dláto už je zase tupé...

A taky že má hlad, ale když na něho jeho žena zavolala, aby se šel najíst, zakřičel na ni, že nemá na jídlo čas, protože má moc práce. Jezevčík Harýk ležel pod řezbářovým stolem a bál se vylézt, aby páníčka nepopudil.

(vystřihni si) KONÍKA

Pondělí

Řezbář už byl skoro hotov, když tu mu tupé dláto sjelo a píchlo ho do ruky. Auvej, vykřikl Tomáš a vzteky mrštil koníčkem do kouta, až se mu odlomilo ouško.

Tak a hotovo. „A nikam nepůjdu! Ty na mě nekoukej!“ osopil se na Harýka, který na něj dělal svoje jezevčíkovské prosebné oči. Bouchl dveřmi od dílničky a šel domů spát.

ŘEZBÁŘ TOMÁŠ

Úterý

„Vezměte mě s sebou do Betléma“, prosil Aleš Lucku a Slávka. Ti se na sebe bezradně podívali. Jejich bratříček totiž nechodí, ale jezdí na vozíčku.

„Tvůj vozík přece nejsou sáně, neprojel bys závějemí“, řekl smutně Slávek. Při slově sáně se Lucka tůkla do čela: „A co ty staré sáně ve sklepě?“ „Ale děti, ty jsou celé zaprášené a možná i nějak polámané?“ řekla maminka, která je poslouchala z kuchyně.

DĚTI

Středa

Ale Lucka se Slávkem nakonec vyškemrali klíče od sklepa a za chvíli tahali sáně zpod starého harampádí. Lucka přitom zapoměla, že se vlastně ve sklepě strašně bojí. Teď čistila velkým hadrem sáně od prachu a smála se Slávkovi, že má černý nos od sazí.

„No jo, ale co s tímhle“, ukázal Slávek prasklou příčku v opěradle. „To nic, poprosíme pana Tomáše, ten nám to spraví“, řekla Lucka. „Myslíš?“ zeptal se pochybovačně Slávek a vzpomněl si na věčně nabručeného vousatého řezbáře.

Měli to jen přes ulici a tak za chvíli klepali na dveře u Tomášových.

SÁŇKY

Čtvrtek

Pan Tomáš se převaloval v posteli a ne a ne usnout. Za prvé měl vztek a vztekli lidé těžko usínají; za druhé měl hlad a když člověku kručí v břiše, to je špatná ukolébavka. A za třetí: oknem do ložnice svítla veliká hvězda, zářila i přes závěsy a dokonce i tehdy, když se řezbář otočil ke zdi a přes hlavu si přetáhl peřinu. Zaslechl pak, že někdo dole tůká na dveře, ale bručel, že pro nikoho není doma.

Lucka se Slávkem ukazovali paní Tomášové polámané sánky, ale ta jenom zavrtěla hlavou: „Kdepak, děti, mému muži se dnes nějak nedařila práce, ani se nenajedl a šel spát. Netroufám si ho vzbudit, opravdu nemá dobrou náladu.“ „To je škoda, budeme muset nechat Aleše doma“, řekla smutně Lucka

Už se loučili s paní řezbářovou, když se najednou nad nimi otevřelo okno a v něm se objevila vousatá hlava.

„Vzbudili jsme pana Tomáše“, polekali se Slávek s Luckou.

ŘEZBÁŘOVA ŽENA

Pátek

Pan řezbář byl přes všechno svoje bručení přece jen zvědavý, kdo to tam pod oknem mluví, tak vystrčil hlavu zpod peřiny. Všechno slyšel, i to, jak se jeho žena dětem omlouvá. Přesl ho vztek a bylo mu to najednou všechno líto. Pak už jen zaslechl, jak děti odcházejí s nepořízenou a to už bylo na něho moc. Přece není takový mrzutý bručoun. Vyskočil z postele, otevřel okno a zavolal na děti. Ty se chudinky polekaly a začaly se omlouvat, že prý pana řezbáře probudily. „Ale neprobudily, já stejně nemůžu usnout. Počkejte, půjdu dolů a podívám se na to.“

Lucka se Slávkem radostně poskočili a paní řezbářová se zase usmívala.

Nemyslete si ale, že pan řezbář začal hned opravovat sáně. Měl přece pořádný hlad. Napřed snědl tři pořádné krajíce chleba s paštikou a sedm makových buchet. Pak vypil hrnec kafe a nakonec si otřel vousy. „Tak, a jdeme na to“, řekl a mrkl na Lucku a Slávka.

BUCHTY

Sobota

Za chvíli měl sáně opravené a Slávek se zeptal pana řezbáře, jestli také půjde do Betléma.

„Asi ne, nestihl jsem dokončit svůj dárek“, odpověděl pan Tomáš a rozpačitě se podíval do kouta, kde ležel jeho koníček z lipového dřeva, kterému chybělo ouško. „Ten je ale nádherný“, vydechla Lucka. „My vám to ouško pomůžeme přilepit“, řekl Slávek. Ani neví, kde je. Těžko ho najde v hromadách hoblin a pilin. A nové už nestihnu vyřezat.“ Řezbář se podíval na svůj zavázaný prst.

Najednou se zpod stolu ozvalo napřed slabé zakňučení a pak zaštěkání. „Copak, Harýku, na tebe jsem úplně zapomněl, vid?“ Řezbář se sklonil, aby jezevčíka podrbal za ušima, ale Harýk běžel do kouta a za skříni začal nahlas štěkat. A tam leželo koníčkovou ouško, které pak společně přilepili. „A že může jít Harýk s námi“, zeptala se Lucka. „Může, zaslouží si to,“ řekl pan řezbář a konečně podrbal Harýka za ušima.

PEJSEK

O třech kapesníčkách

Neděle 2. adventní

Malá švadlenka seděla smutně s hlavou v dlaních. Kde vezme dárek pro Ježíška? V její místnůstce byl starý nábytek po babičce, pár otlučených hrnečků a plechové hodiny na zdi. Nový byl jenom šicí stroj, který si koupila na splátky.

Švadlenka se z celého trápení rozplakala. Slzy se jí koulely po tváři a tak vstala a šla pro kapesník. Když vyťahovala zásuvku prádelníku, najednou si na něco vzpomněla. Povytáhla ji až úplně do konce. Tam, za obyčejnými kapesníky, ležela plochá krabička převázaná světlomodrou mašlí. Byly v ní tři krásné, bílé kapesníčky, ozdobené krajkami. „Schovej si je, až se jednou budeš vdávat,“ řekla jí tehdy babička. Chvilku váhala, k čemu by byly Ježíškovi dobré tyhle kapesníčky?

Podívala se na mašli a vtom ji to napadlo! Napřed cvakaly nůžky, pak vrčel šicí stroj a švadlenka si k tomu zpívala. A za chvilku na stole ležela bílá košilka, ozdobená krajkami a mašlí.

Švadlenka se s ní radostí roztančila po místnůstce a honem se chystala na cestu.

(vystřihni si) ŠVADLENKU

O Ferdovi

Pondělí

Ferda strašně nerad pracoval. No ale víme, že bez práce nejsou koláče ale ani rohlíky či dokonce klobása. A tak Ferda kradl. Většinou ho ale chytili a zavřeli do místnůstky se zamřížovaným okénkem. To by mu tak ani nevadilo. Bylo tam totiž teplo a také mu pravidelně nosili jídlo. Hlavně, že nemusel pracovat!

Ale co mu scházelo, bylo to, že se nemohl celé dny toulat se svým zrzavým kocourem.

No a zrovna dnes Ferdu zase chytili. Jenom jim bylo divné, že tentokrát Ferda nevzal klobásku a láhev kořaličky, ale – světe div se – plyšového medvěda!

Ferda seděl za zamřížovaným okénkem a bručel si do vousů. Chtěl jít také do Betléma. A medvěd? To měl být dárek pro Ježíška! Dole na chodníku pod oknem seděl jeho zrzavý kocour, vztekle koulel očima, co to ten jeho páníček zas provedl. Jemu, ubohému kocourovi, je teď zima, má hlad a vločky sněhu mu padají do kožichu.

MEDVÍDEK

O největší vánočce

Úterý

Musím přinést do Betléma největší a nejkrásnější dárek. A pak se s ním postavit úplně dopředu, aby všichni viděli, jak jsem štedrá!

Tahle paní Jelínková nebyla vůbec lakomá, ale o svých dobrých skutcích vždycky nahlas a dlouho mluvila, až to bylo všem protivné.

A tak upekla vánočku. Ale ne jen tak ledajakou! Obrovskou, aby byla hodně vidět. Převázala ji velikou pentlí, na kterou napsala: VĚNUJE PANÍ JELÍNKOVÁ. To budou všichni koukat, kolik si dala s dárkem práce!

Měla by vánočku zabalit do ubrusu, venku přece sněží. No, ale tak velký ubrus nemá a hlavně – to by ta krásná vánočka nebyla vůbec vidět.

A to by paní Jelínkové bylo moc líto. Ponese ji jenom tak – na rukou

PANÍ JELÍNKOVÁ

Středa

Paní Jelínková šla s vánočkou na náměstíčko a mezi sousedy se protlačila úplně dopředu. Pěkně se chumelilo a na nezabalenou vánočku napadal sníh, který hned roztál. Vánočka navlhla a tím pádem ztěžkla a paní Jelínkovou začaly brzy bolet ruce. Poprosila sousedy, aby jí pomohli. Ale ti, ať už rádi nebo neradi, pomoci stejně nemohli, protože každý něco nesl.

Paní Jelínkové bylo najednou líto, že neupekla o polovic menší vánočku. Jako její sousedka – ta jí má pěkně zabalenou v ubrusku a netrápí se jako teď ona.

Mokrý vánočka byla čím dál tím těžší a také hrozilo, že praskne vpůli, protože byla moc dlouhá. Když bylo nejhůř a paní Jelínkové bylo do pláče, ucítila na nohou šimrání. O nohy se jí třel zrzavý kocour.

VÁNOČKA

Čtvrtek

Zrzavému kocourovi bylo smutno, protože byl sám, bez páníčka. Jenomže Ferda seděl ve vězení kvůli krádeži plyšového medvěda. A tak kocour přemýšlel, jak by páníčka dostal ven. Tu ho něco napadlo: paní s vánočkou prosí o pomoc a jeho pán sedí nečinně zavřený a nešťastně se na něj dívá přes zamřížované okénko nad nimi.

„Nemám na tebe náladu, nevidíš, jakou mám patálii,“ osopila se paní Jelínková na kocoura, když se jí otřel o nohy. Ale kocour se nenechal odbýt. Začal hlasitě mňoukat a packou ukazoval na okno se smutným Ferdou. „Ty myslíš, že by mi pomohl,“ zeptala se paní kocoura a ten horlivě kýval hlavou a nahlas předl.

Sousedé se nakonec přimluvili u starosty a ten Ferdu výjimečně pustil. Ferda prý pomůže nést vánočku paní Jelínkové a udělá tak aspoň jednou dobrý skutek. A třeba se i v Betlémě napraví, kdož ví?

ZLODĚJ FERDA

O přejedeném kocourovi

Pátek

Páníček Ferda nesl s paní Jelínkovou vánočku, a na něj, věrného kocoura, úplně zapomněl. A vlastně, vůbec se mu nechtělo jít s nimi takovou dálku. Měl hlad a zábly ho tlapky. Nejraději by někam zalezl do tepla, ale před tím by se ještě pořádně najedl. Zasníl se a zdálo se mu, že cítí vůni klobásek a jitrniček. Ta vůně neodcházela, ale sílila a kocour si pro sebe řekl, že to není možné a rozhlédl se kolem sebe. Kousek od něj právě sundával ze zad nůši pan řezník Matlášek. Postavil ji na zem a poodešel k ostatním sousedům.

Kocour napřed třikrát polkl a pak už to nevydržel. Skokem byl v nůši, schovaný pod utěrkou. Ládoval se jelítky a klobáskami tak dlouho, až se nemohl hýbat. Už bych toho měl nechat, pomyslel si, ale chtěl sníst ještě jednu – prý už opravdu poslední – jitrničku. Nůše byla stejně ještě pořád plná lahůdek, ani moc neubýlo. A tak se kocour znovu zakousl do jitrnice.

ŘEZNÍK MATLÁŠEK

Sobota

Nastal čas k odchodu a pan řezník si zase hodil nůši na záda. Hrome, ta je nějak těžká, pomyslel si. Kdyby jen tušil, že na jitrničkách a klobáskách leží úplně přejedený kocour.

Kocour totiž nejen nestačil utéct, ale bylo mu to úplně jedno. Rozvaloval se v nůši, byl rád, že se nese, přece jen nechtěl zůstat sám doma. Ono to nějak dopadne. Nakonec blaženě usnul s klobáskou v pravé tlapce.

Ušli docela pěkný kus cesty. Obtížně se vyškřábali na zasněžený kopec. Ale teď už je zas čekala cesta dolů a tak si pan řezník radostí povyskočil. Jenže mu podjely obě nohy a spadl rovnou do závěje. Zahromoval, protože se mu vysypala nůše. Sousedé mu pomohli jelítka a jitrničky posbírat, ale když si nasadil nůši zpátky na záda, zdála se mu nějaká lehká. Asi v té závěji nějaké klobásky přece jenom poztrácel. Bylo mu to líto, ale nechtěl zdržovat ostatní. Alespoň se mi jde lépe, mávl rukou.

KOCOUR

O přejedeném kocourovi (pokračování)

Neděle 3. adventní

Samozřejmě, že kocour z nůše vypadl jako první. A že byl těžký, propadl hluboko do závěje a ta se za ním zavřela. Nikdo nic nevěděl, lidé sesbírali jelítka a jitřničky a šli dál.

Přejedený kocour se ani neprobudil. Klobásku držel pořád v pravé tlapce a stočený do klubíčka v závěji spal. Snad by tam byl zmrzl, kdyby jeho kožíšek nevydával tolik tepla, že sníh pod ním postupně roztával. Kocour klesal níž a níž, až nakonec ležel na zmrzlé trávě.

Klobáska pořád voněla a ta vůně probudila tři myšky. Pištěly strachy, když uviděly velkého zrzavého kocoura, ale když zjistily, že spí, okousaly mu klobásku, že mu zůstal v tlapce jenom kousek. Zrovna si ho chystaly opatrně vytáhnout, když kocour kýchl. Kožíšek ho přece jenom už tolik nehřál, protože byl mokrý od roztátého sněhu. Myšky leknutím vypískly a kocour se probudil.

(vystřihni si) MYŠKY

Pondělí

Kocour vůbec nechápal, proč leží na dně závěje s mokrým kožichem. Myšky po něm bázlivě pokukovaly z díry a on se jich zeptal: „Řekne mi někdo konečně, co tady dělám a navíc s rýmou?“ Hlasitě kýchl a myšky řekly: „To my, prosím, pane kocour nevíme, ale byla to velká rána, no a pak ta klobáska tak voněla!“ Kocour zívl a podíval se na zbytek klobásky ve své pravé tlapce. „Klobásky nemůžu už ani cítit. Dal bych si něco na zahřátí,“ a znovu kýchl. Myšky se už tolik nebály, protože mokrý kocour s rýmou vypadal docela neškodně. Navíc položil před jejich díрку zbytek klobásky a udělal prosebné oči. „Může to být prosím jitrocelový grog?“ zeptaly se myšky. Kocour souhlasil, hlavně prý chce velký hrnec. „Ten největší, který máme. Vaříme v něm kaši pro celou myší školu,“ řekla jedna. „Pro osmdesát sedm myšátek,“ upřesnila ta druhá. „Hlavně rychle, nebo se pan kocour rozstůně,“ řekla třetí a všechny zmizely v dírcce.

HRNEK

Úterý

Kocour vypil jitrocelový grog a hned přestal kýchat. S myškami si už říkal křestními jmény a ony mu suchým senem vysušily kožich. On si mezitím vzpomněl, jak to s ním všechno bylo a vyprávěl myškám o cestě do Betléma. „Jejda, pane kocour, to už není daleko. Jenom z kopce dolů a asi tak pět set padesát myších skoků,“ odhadovala jedna myška. „No jo, ale my jsme malé, zapadly bychom do sněhu.“ Kocour nahlas přemýšlel: „Až sem jsem k vám cestoval v nůši. Do Betléma vezmu pro změnu v nůši já vás. Ale kde vezmeme tu nůši?“ Jsme přece učitelky z myší školy, nějak si už poradíme!“ Chvíli se z díry ozývalo šustění, chrastění a praskání. Pak veselé vypísknutí a myši přivalily před kocoura nůši upletenou ze slámy. Ten obdivně hvízdal. „Tak, a teď honem nasadat, jedeme. Ještě, že mi po tom vašem grogu trošičku vytrávil,“ řekl kocour a vyskočil s myškami v nůši ze závěje rovnou na cestu.

NŮŠE

O Vítkovi

Středa

Kde je Betlém? Je to daleko? Kdy už tam konečně půjdeme? Vítek má spoustu otázek. Marně mu tatínek vysvětluje, že už brzy, až se všichni přichystají. Vítek je netrpělivý. Nemůže tak dlouho čekat. Nechce jít s ostatními, se zástupy sousedů, v hloučku malých dětí. Když půjde sám, půjde rychleji a uvidí vše první.

„Ještě nemáš ani přichystaný dárek,“ řekla maminka. Dárek, dárek, zase další zdržení!

„Půjdu za Slávkem a Luckou a něco společně vymyslíme!“ Vítek obelstil maminku! Vůbec nešel za kamarády, ale řekl si prostě, že do Betléma vyrazí sám. Zlatá hvězda mu přece ukáže směr. A jak se všichni budou divit, že je první u jesliček!

Tak šel sám po zasněžené cestě a byl už docela daleko, když cítil, že mu omrzají ruce a také uši. V tom spěchu si zapomněl doma čepici a rukavice! No, nevádí, zahřeju se rychlou chůzí, řekl si a přidal do kroku.

VÍTEK

Čtvrtek

Zlatá hvězda skutečně svítila Vítkovi na cestu. Přešel dva kopce a chystal se zdolat i třetí, nejvyšší. Cesta byla zavátá sněhem a tak se Vítkovi nešlo tak snadno jako předtím. Šel pomaleji a proto mu začala být zima.

Zapadal po kolena do závějí a vzpomínal na maminku s tatínkem, jak je obelhal. Teď už se všichni jistě sešli na náměstíčku, nebo se dokonce vydali na cestu? Jistě je jim spolu veselo a možná si zpívají. Vítkovi bylo smutno.

Po obou stranách cesty začínal hustý les a zdálo se, že mezi jeho stromy je méně sněhu, než na zapadané cestě. Bude tedy lépe jít lesem, napadlo Vítko.

V lese nebylo sice tolik sněhu, ale stromy byly vysokánské a zlatá hvězda se Vítkovi ztrácela v jejich šumících korunách. Samozřejmě, že Vítek zabloudil, to jistě tušíte od samého počátku, jak tohle mohlo dopadnout...

HVĚZDA

Pátek

Vítek dlouho bloudil lesem. Byl už strašně unavený a tak si sedl na bobek pod strom. Za chvíli usnul a zdálo se mu, že mu někdo zahřívá uši a ruce.

Nebyl to žádný sen, ale Vítko objevila velká červená liška. Podivila se, kde se v hlubokém lese tenhle malý človíček bere, ale věděla z vlastní zkušeností, že děti provádějí různé hlouposti. Očima si na Vítko posvítila a polekala se. Uši má červené jako její kožíšek a ruce úplně promodralé. Začala mu je oblizovat a na uši mu několikrát dýchla.

„Tohle není k ničemu, musím běžet pro pomoc!“ Liška proběhla temným lesem a za chvíli už škrábala na dveře dřevěného srubu. Bydlel tam starý ovčák a zrovna se chystal na cestu. Když otevřel, liška zakňučela a ukazovala packou do lesa. „Teď nemám čas na hlouposti,“ řekl, ale liška nepřestávala kňučet. „Tak počkej. Ale běda, jestli to zas bude nějaký tvůj žert,“ zahrozil ovčák a vzal si beraní kožich a hůl.

LIŠKA

Sobota

„Propánkrále, vždyť je to Vítek,“ spráskl ruce starý ovčák. „Kde se tu bereš, chlapče,“ zeptal se, ale Vítek neodpovídal. Ovčák ze sebe honem shodil kožich a Vítko do něj zabalil.

Liška běžela první a ocasem zametala sníh z cesty, za ní supěl ovčák s Vítkem v náručí. Celý se zpotil i bez kožichu, ale za chvíli už byli v teple.

Vítku, Vítku, pokýval ovčák hlavou, když chlapec otevřel oči. „Tak já jesličky neuvidím,“ řekl smutně. „Uvidíš. Ale teď už musíš být trpělivý. Napřed usušíme tvoje boty, vypiješ lipový čaj s medem a také se podíváme po nějaké čepici a rukavicích.“

To všechno trvalo sice dlouho, ale tentokrát Vítek nereptal a pokorně čekal, až vyhnal ovčák ovečky z ohrady. Jako dárek nesli Ježíškovi velké kolo ovčího sýra.

Vykročili a připojila se k nim dokonce i liška, která se ten večer výjimečně nehádala s ovčáckým psem.

OVČÁK

O flétnistce Markétce

Neděle 4. adventní

Markétka se učí hrát na flétnu. Když ji poslouchá jenom tatínek a pejsek Šmudla, jde jí to moc dobře. Ale běda, když přijde nějaká návštěva a chtějí, aby ukázala co umí! Celá se vždycky roztřeše trémou. Prstíčky najednou zdřevění a ne a ne je položit na správnou díрку. Z flétny se pak linou podivné tóny. Návštěva se sice obvykle chápavě usmívá a Markétku chválí, ale ta se vždycky rozpláče a je po hraní.

Ve škole, tam je to nejhorší, protože se na ni dívají všechny děti i s paní učitelkou. Úplně nejvíc ji zlobí někteří kluci-posměváčci, třeba Robert se Simonem. Nahlas se jí smějí, když jí flétnička upadla strachy na zem. Markétka se rozplakala a utekla ze třídy. Našli jí na půdě, zavřela se do staré skříně.

Tak tohle jsou Markétčiny starosti. A teď má jít do Betléma a zahrát s ostatními dětmi Ježíškovi?

(vystřihni si) MARKÉTKU

Poutníci

Pondělí

Naši poutníci z malého městečka přešli spoustu zasněžených kopců. kde byla cesta mnohdy svízelná. Mnozí byli unaveni, ale přesto jejich únava nebyla smutná, ale veselá, protože se moc a moc těšili. Postupně sněhu ubývalo, protože zlatá hvězda je vedla do teplejších krajů. Začala se objevovat zelená travička, cizokrajné stromy a všude zpívali barevní ptáci. Také domy, které v dálce viděli, byly jiné, než znali. Všechno si důkladně prohlíželi a zbytek cesty jim tak rychle utíkal. Nakonec přešli přes jakousi překrásnou zahradu s palmami a před nimi leželo městečko Betlém. V té zahradě se ale na chvíli zastavili, aby si odpočinuli, občerstvili se a upravili. Moc dlouho se ale nezdrželi, víme přece, jak moc se těšili, aby uviděli jesličky.

STÁJ

O oslíku a volkovi

Úterý

Hvězda vedla poutníky až za město Betlém, kde mezi skalami stála chudá stáj. Než dojdou k ní, můžeme si o ní chvíli povídat.

Bydlel v ní oslík a volek. Přes den oba těžce pracovali na pánově poli a do stáje chodili jenom spát. Byla to vetchá stará stáj; ve zdech byly díry, takže na zvířátka někdy foukalo. Když do stáje přišel Josef s Marií, málem se tam všichni nevešli. Ale oni jiné místo neměli, lidé je odevšad vyhnali, i když Marie čekala každou chvíli děťátko. Oslíkovi a volkovi jich bylo líto. Udělali v těsné stáji místo a dali jim jesličky se senem, aby měli postýlku pro miminko. Když se pak Ježíšek narodil, zvířátka strčila hlavy do největších děr ve zdi, aby na něj nefoukalo.

A tak když přišli poutníci ke stáji, uvítalo je z jedné strany volkovo zabučení a z druhé strany oslíkovo veselé zahýkání. Byli u cíle. Honem nějakou písničku na uvítanou!

VŮL A OSLÍK

O flétnistce Markétce *(pokračování)*

Středa

Ještě nám chybí flétnistka, ozvalo se z hloučku malých muzikantů. Chystali se předstoupit před jesličky a zahrát Ježíškovi, ale nemohli najít Markétku. Jak by také mohli, když se krčila za velkým ovčákem. A když na ni zavolali, trhla s sebou, až se ovčák otočil.

„Běž honem,“ řekl Markétce. „Ne, ne! Je tam tolik lidí,“ vzlykala Markétka. „Tak pojď, půjdeme tam spolu,“ a ovčák schoval Markétku pod pláštěm a takto provedl davem až před jesličky. Pak se sklonil a Markétce něco pošeptal. Markétka vystoupila z pod pláště a otřela si oči. Pak se podívala na zlatou hvězdu, jak jí poradil ovčák. Její světlo se rozlévalo celým krajem a tak Markétka přes tu zář kolem sebe neviděla. Myslela si tedy, že ani ji nikdo nevidí.

Začali hrát a všichni, kdo znali bázlivou Markétku, se ten večer divili. Markétka totiž hrála krásně a beze strachu!

MUZIKANTI

Veliká rodina

Čtvrtek

Po malých muzikantech s flétnistkou přicházejí další děti, dospělí i zvířátka, aby položili své dárky před jesličky. Než se všichni vystřídají, tiše nahlédneme do stáje. Děťátko spinká zabalené do plenek, Maria se usmívá a jenom občas si položí prst na ústa, to když se jí zdá, že muzika hraje moc nahlas a mohla by miminko vzbudit. Tatínek Josef je spokojený. Dělal si starosti, když nemohli najít střechu nad hlavou, ale nakonec všechno dobře dopadlo, jsou v teple a to, co potřebovali, jim lidé přinesli.

Před jesličkami leží spousta dárků. Jsou různé. Veliké, obrovské, nebo malé, až úplně nepatrné. Ale na velikosti přece vůbec nezáleží, protože každý dal to, co mohl, ze srdce a s láskou. A to je právě to nejdůležitější. U jeslíček je vlastně jedna veliká rodina. Maria s Josefem a malým Ježíškem se vůbec necítí sami. Patříme do téhle rodiny také?

SVATÁ RODINA

O třech králich

Pátek

Světlo hvězdy zalétlo i do nejvzdálenějších koutů. I daleko na východ, do Persie. Tam ji uviděli tři mudrcové – Kašpar, Melichar a Baltazar. Protože byli opravdu moudří, věděli, že se stalo něco neobvyklého a významného.

Přišli do Betléma z obrovské dálky, aby se Ježíškovi poklonili. Přinesli mu také dárky – zlato, kadidlo a myrhu.

Poutníci si mudrce zvědavě prohlíželi, protože byli cizokrajně oblečení. Měli pestré, zlatem a korálky vyšíváné oblečení, krásně zdobené. Dětem se zdálo, že je znají určitě z pohádek a že jsou to jistě králové. Jak by ne, když přece přišli s celým průvodem. Pod stromy měli uvázané velbloudy a také slona s nosítkami. Ale tihle bohatí muži neváhali pokleknout před chudičkou stájí a jejich radost z Ježíškova narození byla úplně stejná jako radost nejchudšího pastýře.

TŘI KRÁLOVÉ

Jesličky v srdci

Sobota

Dářečky byly rozdány a všechny písničky zazpívány. Nastala chvíle loučení. Ale než poutníci odešli, zavzpomínali tiše na ty, kdo zůstali doma. Na maminky s malými dětmi, na babičky a dědečky, kteří jsou nemocní. Ti všichni dali svým blízkým požehnání na cestu a přidali svůj dárek pro Ježíška.

Doma zůstali i lidé, kteří do Betléma jednoduše nechtěli. Říkali – je to celé nějaké divné, s tím Betlémem, nějak se nám to nezdá, je to moc daleko, venku je zima a ještě chytíme rýmu. A vůbec, tolik času ztratit dlouhou cestou, to radši půjdeme dělat něco pořádného.

Ale budme si jisti, že ti, co se nebáli, nepochybovali a nebyli líní vydat se na dalekou pouť, si na všechny, kteří jít nemohli nebo i nechtěli, jistě vzpomněli. A nejen to, oni jim jesličky přinesli domů – ve svých srdcích.

DÁREK